

лукаво и злобно, като на маймуната. Другарьтъ му нискъ, мускулястъ, схрамъ и съ скотоподобно лице, по което личахъ най-животински инстинкти и жестокостъ, влѣзхъ слѣдъ него съ хрътката и прѣтвори вратата.

Емексизъ-Пехливанъ поглѣдна сърдито воденчаря.

И двамата свѣха мокритѣ си ямурлуци.

— Защо не отваряшъ воденчарино? попита той. Воденчарятъ избѣбла нѣкакво смутено извинение, като се наведе покорно до земята и хвърли безпокоенъ погледъ къмъ дъното на воденицата, дѣто спѣше Марийка.

— Ти самъ ли си тука? И Емексизътъ се обърнѣ.

— Самичкъ, отговори бързо воденчарятъ, па като помисли, че лъжата и безполезна, притури: и дѣтето спи тамъ.

Въ тоя мигъ Марийка се отви и обърнѣ лицето си на самъ. Блѣдното сияние на ламбицата играеше по бѣлата ѝ испѣчена гушка. Турцитѣ впиха жадни поглѣди въ заспалата дѣвойка. Студенъ потъ облѣ челото на воденчаря. Емексизътъ се обърнѣ съ притворно добродушенъ видъ къмъ него: чорбаджи, стори трудъ и иди ни купи едно стъкло ракия.

— Пехливанъ-ага, сега е срѣдъ ноцъ, и всички крѣчми сж затворени въ града, отговори воденчарятъ, растреперанъ отъ страшната мисль да остави Марийка сама съ тия хора.

Куциятъ възрази: иди, иди, за наша честъ се ще се найде нѣждѣ откритъ дюкянъ. Ние искаме да ни почерпишъ тука, приятелство тѣй се завръзва...